



Arrest

nr. 62 111 van 25 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 april 2005 het Rijk binnen en diende op 23 november 2010 een asielaanvraag in. Op 10 februari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Indische nationaliteit beschikken een afkomstig zijn uit Rajpura. U bent een Sikh. Op 25 april 2005 diende u uw eerste asielaanvraag in België in. Het Commissariaat- generaal (CGVS) nam hierop in juni 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 23 juni 2006 diende u een tweede asielaanvraag in. In juli 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 21 september 2006 diende u uw derde asielaanvraag in. Op 22 september 2006 nam de DVZ een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 02 oktober 2009 diende u een vierde asielaanvraag in, waarop de DVZ enkele dagen later een beslissing van weigering tot inoverwegingname van

een asielaanvraag nam. Op 05 oktober 2010 diende u een vijfde asielaanvraag in, waar op de DVZ in november 2010 een beslissing tot afstand van asielaanvraag nam. Op 23 november 2010 diende u een zesde asielaanvraag in. U baseerde zich hierbij steeds op hetzelfde relaas. U zou wegens uw werk als truckchauffeur in Kashmir problemen hebben gekend met de politie in Kashmir. Zij zouden de aanklacht tegen u doorgestuurd hebben naar hun collega's in Punjab, die u ook zouden zoeken. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw paspoort, de voterscard van uw vrouw, uw rantsoenkaart, de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er werd al tijdens uw eerste asielaanvraag door het CGVS (beslissing dd. 15/06/2005) gewezen op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Nu, tijdens uw zesde asielaanvraag, wist u nog steeds uw ingeroepen vrees voor de Indische autoriteiten niet geloofwaardig te maken. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat hoewel u beweert al die jaren al gezocht te worden door zowel de politie in Kashmir als de politie in Punjab, daar er een aanklacht tegen u zou bestaan, u hier tot de dag van vandaag geen enkel objectief bewijs van kunt voorleggen; u gaf zelfs aan niets te weten van deze aanklacht (gehoorverslag CGVS p. 3, 4). Dit breekt het geloof in het bestaan van deze aanklacht af. Ook andere elementen breken de geloofwaardigheid van uw asielrelaas af. U legde uw paspoort voor. U beweerde in 2005 met dit paspoort van India naar België gereisd te zijn. Nochtans had u tijdens uw eerste asielaanvraag voor de DVZ duidelijk aangehaald dat u met een u onbekend paspoort naar België reisde; wat meer is, u gaf tijdens deze eerste asielaanvraag zelfs aan nooit over een eigen paspoort beschikt te hebben (gehoorverslag DVZ 29/04/2005 p. 7, 13). Bij confrontatie ontkende u dit gezegd te hebben. Ook verklaarde u dat u al tussen 2003 en 2004 naar het Verenigd Koninkrijk was gereisd, terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag nog aangaf tot 2005 in India verbleven te hebben (gehoorverslag CGVS p. 3, gehoorverslag DVZ 29/04/2005). Voorts beweerde u uitdrukkelijk tussen 2005 en 2011 nooit teruggekeerd te zijn naar India (gehoorverslag CGVS p. 2). Nochtans staan in uw paspoort in- en uitreisstempels voor Delhi, India in 2008 en 2009. Hiermee geconfronteerd gaf u dit toe, zonder een verklaring te bieden voor uw eerdere uitleg (gehoorverslag CGVS p. 4). Hierop verklaarde u dat u bij uw terugreis geen problemen kende in Delhi, wat uw ingeroepen vrees voor de Indische autoriteiten verder afbreekt (gehoorverslag CGVS p. 4). Gezien deze vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Geloofwaardige verklaringen vormen het minimum bij het verkrijgen van een statuut. Gezien bovenstaande vaststellingen komt u dan ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het betreft hier documenten die uw identiteit en die van uw familieleden aantonen, zaken die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als "Enigste middel" de "Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4, 57/6 voorlaatste alinea van de Wet van 15.12.1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 195, 196, 197, 198 et 199 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979), van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” in.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker diende een zesde asielaanvraag in. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn zesde asielaanvraag geheel steunt op dezelfde asielmotieven die hij inriep in het kader van zijn eerste asielaanvraag en die ongeloofwaardig bevonden werden, met name *“De Punjab politie valt me lastig, ik had probleem in 2002 en de kashmir politie gaf dossier door aan punjab politie, punjab politie zoekt me geregeld thuis”* (gehoorverslag CGVS, p.2). De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de zesde asielaanvraag aangehaalde nieuwe feiten behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake, ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, en op voorwaarde dat het bewijselement niet kon worden voorgelegd in een vorige procedure.

3.2. Verzoeker legt in het kader van zijn zesde asielaanvraag zijn paspoort neer, de voterscard van zijn vrouw, zijn rantsoenkaart en de geboorteaktes van zijn kinderen waaruit enerzijds zijn identiteit en de identiteiten van zijn familieleden kan blijken maar anderzijds ook de bedrieglijkheid van zijn eerdere verklaringen. Verzoeker verklaarde immers in het kader van zijn eerste asielaanvraag over geen eigen paspoort te beschikken en met een vals paspoort te hebben gereisd terwijl uit het paspoort blijkt dat verzoeker in 2003 legaal uit zijn land vertrok. Ook heeft verzoeker steeds verklaard dat hij tussen 2005 en 2011 nooit naar India terugkeerde. Pas in de zesde asielaanvraag nadat doorgevraagd werd en na confrontatie met de uitreisstempels in zijn paspoort, geeft verzoeker toe in 2008 en 2009 teruggekeerd te zijn naar India. Verder verklaarde hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag tot 2005 in India te hebben verbleven terwijl hij thans een verblijf tussen 2003 en 2004 in het Verenigd Koninkrijk aangeeft. Waar verzoeker de tegenstrijdigheid van zijn verklaringen op dit punt in het verzoekschrift betwist, wijst verweerder er terecht op dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag *“werd op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd of hij ooit in een andere lidstaat van de EU verbleef, waarop hij ontkennend antwoordde (vragenlijst DVZ 1^e asielaanvraag, vraag 26)”*.

3.3. Verzoeker wijst erop dat hij *“aan gehoorproblemen lijdt”*, en dit *“duidelijk verklaard heeft tijdens zijn verhoor”* en ter adstructie een *“medisch getuigschrift”* voorlegt. Verzoeker voert aan dat *“Door hier geen woord over te schrijven begaat verweerder een motiveringsfout die als een substantiële onregelmatigheid beschouwd kan worden. Bijgevolg, dient de zaak terug gestuurd te worden naar het CGVS voor verder onderzoek indien artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 gerespecteerd wilt worden.”*

3.3.1. Indien de bestreden beslissing geen melding maakt van verzoekers gehoorproblemen dan nog kan verzoeker bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie en artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden werd. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat tot vijf keer toe gevraagd werd of verzoeker problemen had en er tweemaal uitdrukkelijk op gewezen werd dat verzoeker alle problemen tijdens het gehoor moet melden (CGVS-verhoor p. 1 en 5), wat verzoeker niet heeft gedaan. Bovendien en niettegenstaande verzoeker geen problemen meldde, heeft de

dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal er zelf spontaan op gewezen *“u heeft gehoorproblemen blijkt uit dossier”*, wat verzoeker bevestigde. Toen verzoeker verklaarde geen hoorapparaat bij te hebben werd hem daarop nog tweemaal gevraagd *“denkt u tolk te kunnen begrijpen tijdens gehoor?”* waarop verzoeker *“ja”* antwoordde, en nogmaals *“denkt u interview te kunnen doen?”* waarop verzoeker duidelijk bevestigde *“Ja ik wil gehoor doen”* (gehoorverslag CGVS, p.2). Bovendien blijkt ontegensprekelijk uit het gehoorverslag dat verzoeker de hem gestelde vragen begreep en vlot kon beantwoorden en verzoeker er geen enkele keer heeft op moeten wijzen dat hij een vraag niet goed verstaan of gehoord had. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de communicatie ter verhoor gebrekkig verliep, laat staan dat de commissaris-generaal enigszins onzorgvuldig gehandeld zou hebben. De louter hypothetische opmerkingen in het verzoekschrift dat bepaalde foutieve of tegenstrijdige verklaringen aan zijn gehoorproblemen te wijten zouden zijn, kunnen dan ook niet overtuigen.

3.3.2. Verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal geen documenten te kunnen voorleggen van zijn voorgehouden problemen omdat *“sinds 2005 ben ik hier en er is geen familielid meer in India enkel vrouwen en die kunnen niets gaan vragen bij de kashmir politie en punjab politie die geeft geen info, die zegt enkel dat we naar kashmir politie moeten gaan”* (gehoorverslag CGVS, p. 3) wordt thans tegengesproken door de bij het verzoekschrift toegevoegde kopie van een attest van de *“Punjab Police, India”*. De Raad hecht principieel geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daargelaten dat dit stuk ongedateerd is, draagt het geen formele kenmerken (handtekening of inschrijvingsnummer) waaruit de authenticiteit kan blijken. Daarenboven is de inhoud strijdig met verzoekers verklaringen in *“2003 ging ik naar Engeland en in 2004 ging ik terug naar india, toen wist de punjabpolitie niet van mij, dus keerde ik terug naar mijn dorp, na terugkeer vielen ze me weer lastig, dus vijf maanden later weer India verlaten”* (gehoorverslag CGVS, p.3). De Raad ziet dan ook niet in dat de politie verzoeker lastig kon vallen wanneer ze niet wisten dat hij er was en verzoeker volgens hun kennis zoals geattesteerd in het nieuwe stuk, sedert 2003 in het buitenland verbleef. Bovendien wordt met geen woord gerept over verzoekers voorgehouden problemen zodat noch uit verzoekers verklaringen, noch uit zijn documenten kan blijken dat verzoeker in de negatieve aandacht stond van zijn autoriteiten. In zoverre het stuk authentiek mocht zijn, kan slechts worden vastgesteld dat de politie op verzoekers vraag een attest opmaakt en verzoeker dus de medewerking krijgt waarop hij als gewone burger rekent. Geenszins kan hieruit blijken dat verzoeker voortvluchtig zou zijn. Aldus voert verzoeker geen nieuwe elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De nuanceringen in het verzoekschrift niet te hebben verklaard dat hij *“niets zou weten van de klacht”*, maar dat hij *“niets weet van de inhoud van de klacht”*, kan bezwaarlijk vermogen de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Aldus biedt verzoeker geen aannemelijke verklaring voor hoger vermelde tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen. Verzoekers zesde asielrelaas kan slechts het gefabriceerde karakter van zijn asielmotieven bevestigen.

3.4. Verzoekers beweringen dat *“eigendom en familie van verzoeker zich in Punjab”* bevinden en *“Hij zou zich bijgevolg niet in Delhi kunnen vestigen aangezien artikel 48/5 van de vreemdelingenwet opeist dat er rekening gehouden wordt met de persoonlijke situatie van de kandidaat vluchteling”* zijn niet nuttig nu verzoeker geen problemen aantoonde in India laat staan vervolging of een reëel risico op ernstige schade en aldus evenmin nood heeft aan een intern vluchtalternatief.

3.5. Ten slotte en daargelaten de eventuele toepassing van artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), komt het indienen van een zesde asielaanvraag manifest voor als misbruik van procedure. Immers verzoeker heeft bij zijn initiële asielaanvraag klaarblijkelijk gelogen over zijn identiteitsdocumenten en reisdocumenten. Daarbij wijst het gemak waarmee hij tijdens de daaropvolgende asielaanvragen, vrijwillig en probleemloos bezoeken bracht aan India en het voorbije decennium binnen Europa rondreisde, er onmiskenbaar op dat verzoeker geen nood heeft aan (internationale) bescherming. Dit klemt te meer nu verzoeker de Belgische staat ook misleidde door zich bekend te maken onder vier andere identiteiten (zie weigeringsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf door verzoeker ingediend op 27 oktober 2009 en betekend op 20 september 2010).

3.6. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig mei tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK